

18. Svoje življenje dolgujem vam

»Beden dan,« je rekel Filip in z vso močjo zaludal kamen v potok, da je vodna gladina kar eksplodirala. Znova sta stala ob strugi. Don Bosku je bil ta kraj zelo pri srcu, saj ga je mali potok spominjal na turinsko reko Doro, ob kateri je zbiral svoje dečke. Obrnil se je k Filipu: »Se je v šoli kaj zgodilo?«

»S Tobijem sva se sprla. Zelo sva si različna. On je zame preveč umirjen. Pa saj ni pomembno. Povejte mi raje kakšno zgodbo.«

»Mi res ne bi povedal kaj ve?«

Filip je trmasto odkimal.

»Kot en svetnik je. Priden, miren, nikoli se ne ziba na stolu v učilnici ... To me moti. Se je tudi vaših dvesto fantov kaj pripravilo?«

»Pa še kako ... Vsi so hoteli vse pospraviti in hkrati so vse razmetali. Velikokrat so si skočili v lase, a najlepše je bilo takrat, ko so bili najbolj enotni in so najbolj držali skupaj. Takrat so mi rešili življenje.«

Filip je v trenutku pozabil na svoje težave. Don Bosku so fantje rešili življenje! Kako razburljivo. So ga napadli razbojniki? Se je utapljal in so ga potegnili na kopno? Morda je imel spet kakšne sanje in je ponoči lomastil okrog, pa so ga prijeli, preden bi padel skozi okno ... Le kaj neki se mu je zgodilo? Filipa so bila sama ušesa.

»Kot že veš, sem v tistem času za svoje fante neutrudno iskal prostor, kjer bi lahko mile volje skakali, tekali, molili, se pogovarjali ... in slednjič sem nekaj majhnega tudi našel. Urnik je bil neverjeten. Spovedoval sem celo jutro, igral sem se s fanti, molil z njimi rožni venec, jih poučeval verouk ... Priznam, da je bilo naporno in moj kašelj je bil še bolj nevarni. Bil sem mlad in premalo izkušen, da bi imel tisti pravi občutek za mero. Bil je julij in sonce je žgalo. Po celem dnevu v oratoriju sem nenadoma omedlel. Kašljal sem kri in imel sem hudo vročino. Obležal sem zelo bolan.«

Filip je globoko pogoltnil slino. Navezal se je na don Boska in kar srh ga je spreletel ob misli, da bi se ta mož sedaj pred njim zgrudil na tla.

»Minilo je nekaj dni in zdelo se je, da je z menoj konec. Ta bolezen je bila takrat zelo nevarna in mnoge so pokopali. Po zidarskih odrih in mehaničnih delavnicah se je razširila novica, da umiram. Fantje so zvečer množično prihajali. Umazani od dela in lažni. Bolni zaradi prepovedal obiske. Osem dni je trajalo. Moji fantje so bili na kolenih.«

»Zaradi strahu?« je vprašal Filip.

»Ne,« je tiho odvrnil don Bosko, »zaradi molitve. Nekateri med delom na žgočem soncu niso pokusili požirka vode. Upali so, da bo Bog videl žrtev in me pozdravil. V cerkvi Marije Tolažnice so klečali in molili, mnogi so po dvanajstih urah dela zadremali med molitvijo, pa so vseeno vztrajali. Vse so naredili, samo da ne bi umrli. Mnogi so sedeli ali klečali na dvorišču, gledali gor proti mojemu oknu, tiho molili in upali, da se bo okno odprlo in jim bom pomahal.«

»Kaj je bilo po osmih dneh?« je tiho vprašal Filip.

»Po zares hudi noči se mi je stanje izboljšalo. Prišla sta zdravnik in mi rekla takole: 'Pojdite k Mariji in se ji zahvalite, ker imate za to več kot dovolj razlogov.' Ko sem malo prišel k sebi, sem vzel palico, se oprl nanjo in počasi prišel v oratorij. Fantje so ponoreli od navdušenja. Šlo je na jok tako njim kot meni. Res smo šli v kapelo in se zahvalili Bogu in Mariji. Takrat sem fantom zagotovil: 'Svoje življenje dolgujem vam. Vedite pa, odslej ga bom vsega porabljal za vas.'«

Filip je obstal v tišini. Gledal je tega moža, ki ga je takrat na začetku meseca ogovoril med metanjem na koš, in bil je srečen, da ga je spoznal.

»Prepričan sem, da mi je vztrajna molitev teh ubogih fantov rešila življenje,« ga je iz premišljevanja prebudil don Bosko. »Takrat ni bilo preprirov. Le molili so in držali skupaj. In Jezus je bil sredi med njimi. Povezanost in prijateljstvo delata čudeže, Filip,« je rekel don Bosko in fanta potrepljal po ramenih.

Pomislil bom na koga, ki je zelo bolan - morda je to kdo od domačih, morda sošolec ali sošolka, morda kak znanec: zaupno bom zmolil zanj molitev oženaš. Če je mogoče, ga bom tudi obiskal.